

nade bemödanden, att tillskynda de i Morea in-
trängde Turkarne ett starkt nederlag vid Argolito
d. 15, 16 & 17. Med Guds bistånd hafva vi seg-
rat I detta ögonblick öfverbringas med högtidlig-
het Seraskieren Mahmud Alis hufvud; han var
Pascha af Thessalonik; han blef på slagfältet och
hans hufvud blef afbugget. Sju tusende Turkar
äro fängne; hvad som icke blef dödadt, drog sig
tillbaka till Korinth, för att stöta till Chor-
schid-Pascha. Den 18 började Turkarne redan
underhandlingar rörande Korinths kapitulation, och
utrynde genast citadellet, till bevis af deras up-
rigtighet. Kolokothron och Nikitas hade förödt
allt och genom detta steg förhindradt Turkarnes
framträngande vid Argos; emellertid samlade de si-
na stridskrafter och fulländade nederlaget. Senaten
har afsagt sig allt inslytande på militär-angelägen-
heterna och så till sägande erkänt en öfverste-
militär-dictatur; men många förrädare haf-
va förut blifvit halshuggne. Vår stora flotta, 60
segel stark, har 30 brännare hos sig och följer den
Turkiska till Patra. Äfven hafva 30 fartyg afseglat
från Spetza till Patra. -- Bref från Trieste af d. 7
September innehålla, att de Grekiska angelägen-
heterna, enligt alldeles nya underrättelser från Mo-
rea till d. 29 Augusti, tagit en mera gynnande
vändning. "Grekerne hafva väl efter Turkarnes
intågande lämnat Korinth, men förut förstört allt
och ödelagt alla byar ända till Argos. Turkarne
under Mahmud Ali-Paschas anförande framträng-
de häftigt till Argolita, nu hade Nikitss och Kolo-
kothron förenat sina stridskrafter, och slogo
Turkarne trenne dagar efter hvarandra tillbaka.
Turkarne skola härvid hafva förlorat nära 3000
fångar; utom dess eröfrades 2000 hästar och 160
kameler. Turkarne drogo sig efter detta nederlag
tillbaka till Korinth, dit de förföljdes af Greker-
ne. -- Från Constantinopel äro underrättelserna af
d. 26 Augusti af helt olika natur, och säga; An-
gelägenheterna i Morea stå så gynnande som möj-
ligt för Turkarne, hvilket Porten officiellt medde-
lat. De grekiske anförarne hade förrådtt deras sak;
öfver allt nederlades vapnen, intet blod har slutit;
detta är slutet af den berömda grekiska republi-
ken. Från den ottomanska flottan är ingen un-
derrättelse. Hon skall vara i Patra. -- Furstarna
i Moldau och Wallachiet hafva afrest. Den kejs-
serliga internuntien afvaktar endast sin efterträdar-
res ankomst, för att afresa. De Gennesare, som
tagit rysk slagga hafva ännu intet erhållit sina fir-
maner, för att afgå till svarta hafvet. Lord Strang-
ford har åstundat en conference till d. 25 Augusti.
Turkarne vilja ingen ting veta af en underhandla-

res afsändning till gränsorna och påstå, att mak-
terna på Congressen icke hafva att blanda sig i
deras angelägenheter. -- Den fransyska ministern
är ännu på samma fot med Porten. -- Fransyska
ministeriella Journalen af d. 15 Sept. yttrar föga
förtroende för föregående berättelserna och inne-
håller följande: "Jämföra vi de data, som blifvit
anförda uti brefven från Corfu och på hvilka man
har velat stödja sig, för att draga Österr. Beob-
achters nyhet i tvifvel, så tro vi oss finna, att
talet är om samma händelser, framställda på oli-
ka sätt. Det hopp, med hvilket några Greklands
vänner smickrade sig, att de af Chorschid-Pascha
vunna fördelar genom senare motgångar blifvit
jämnade, har ingen grund. Vi hafva endast un-
derrättelser om en och samma tidpunkt och be-
klaga, att vara tvungna medgifva, att den af dessa
berättelser, som sluteligen tillskrifver Turkarne
segern, låter sannolikast, hvaremot de bref, som
låta Grekerna segra, innebålla motsägande saker
och ovilkorliga bekännelser. Man medgifver t. ex.,
att borgern i Korinth varit blottad på artilleri; den
har således kunnat blifva tagen igenom en coup
de main, så mycket snarare, som Turkarne kån-
de förhållandet. Man tillstår äfven, att grekiska
senaten tagit sin tillflykt på fartygen, som bloke-
rade Napoli; följakteligen var denna fästning icke
intagen af Grekerne: såsom man likväl så starkt
försäkrat. Huru skulle man kunna begripa, att
en isolerad Pascha vägade, att till sjös komma
till Peloponesos, sedan turkiska hären blifvit sla-
gen vid Zeitun, om detta nederlag varit så bety-
dande, som man velat låta tro? Huru skulle man
kunna anse Chorschid-Paschas formliga påstående,
att han marcherat rakt fram från Zeitun till Me-
gara" såsom alldeles diktadt? Såsom man vet, ligger
Morea vid ingången till Isthmos; där har man
slagits och brefven från Zante tåga öfver denna
träffning. Till dessa grunder kan ännu läggas den
försäkran, att de på officiell väg erhållna un-
derrättelserna i de väsendtligaste stycken öfverens-
stämma med berättelserna från Constantinopel och
Wien. Det enda hopp, som menskligheten ännu
törs hysa, är det, att återstoden af grekiska na-
tionen icke skall alldeles utrotas af de muselmanska
hordernas förödande svärj. Vi erfara, att Porten
i detta afseende meddelat de kristliga makternas
ministrar de beligaste försäkningar och att den ge-
nom Chorschid-Pascha förkunnade amnestie är en
följd af dessa löften.

STOCKHOLM.

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

COURIEREN

Måndagen den 7 October.

Hvad plats intaga allmänna nöjen i mensklighetens angelägenheter.

Den, som är glad, är lycklig; den, som är lycklig, förtjenar att vara det, ty den elake är aldrig lycklig, och den, som är glad eller synes lycklig, utan att genom sina pligters upfyllande hafva blifvit det, den är svagsint.

Man har tämligen allmänt kommit öfverens om sanningen häraf. Politici, som förstå draga fordel af (d. v. s. lägga taxor på) allt här i världen, hafva således äfven gjort sina speculationer på glädjen. Den har tjänat dem i två afseenden: först och främst har man ansett glädjen såsom ett tecken till välfärd, och denna åter för ett ofelbart tecken till de styrandes vishet och goda egenskaper. Äfven om sann glädje icke funnits, har man således ändock gjort, hvad man förmått, för att framtrölla ett sken däraf; man har utsirat sig med detta sken, såsom med en mantel eller ett smycke, på stora högtidsdagar. Däraf komma kröningsoxar, vin i rännstenarna, kröningspengar, friskspektakler &c. &c. &c.; ty om ock vissa själar äro nog finkänsliga, för att sjelfva ej vilja glädjas utan att se alla glada omkring sig, så kan man dock med tämlig säkerhet säga, att ganska många följt bruket, endast för att lysa, för att ockra med en artificiell glädje hos höpen, emedan denna glädje kastat ett sken af storhet på deras egna personer och inbillat andra, att glädjen varit välmågans och välmågan deras styrelses verk. Man har så ofta sett folket brukas blott såsom trädockor, hvarmed man uppfört comedier, såsom decorationer vid offentliga fester, att man icke är skyldig att alltid anse dylika artighetsbetygelser såsom bevis på verklig ömhet.

För det andra har folkets glädje blifvit ett föremål för verklig beskattning. Vi vilja ej tala om den i vissa länder vedertagna sedvana, att en magnat icke förr märker hos sina underhafvande några tecken till trefnad och glättighet; än han tror dem mogna att hårdare skatta (likasom man skattar bin, då de dragit sin kupa full); icke eller om vissa angifvares vana att passa ram och preja det lägre folket, om det ertappas brytaude mot

vissa lagar, (dem Qvåkare synas hafva stiftat) hvarigenom offentlig glädje förbjudes. Vi tala om den verkligen fina politiken att göra glädjen till regale och dela ut den i små portioner (och ofta af sämre kvalitet) mot contanta afgifter till statscassan.

Naturligtvis tala vi här ej om den iure förnöjsamheten, om hjärtats stilla glädje, som härleder sig från enskilda förhållanden; vi tala om den offentliga glädjen, om folkets förnöjselse, då det är samladt i massa, om offentliga nöjen och om anstalter, som befordra möjligheten däraf.

Cæsar säger hos Shakspeare: "Låt mig få folk omkring mig, som äro feta, släthåriga karlar, som sofva om nätterna. Den där Cassius har en mager och hungrig uppsyn; han tänker för mycket. Sådana äro farliga". Då Antonius sökt betaga Cæsar denna fruktan, invänder denne: "Ja, bara han vore fetare! — Han läser mycket; han är en stor observator och han skäddar tvärt igenom folks handlingar. Han älskar icke spektakler, såsom du, Antonius; han hör icke musik; sällan ler han" m. m. Denna lära har man på många ställen tagit ad notam och därför sökt befordra förströelser eller, för att bruka Cæsars ord, fetma; och om den ock, för fysiska orsakers skull, icke kunnat åstadkommas, har man dock motarbetat, hvad Cæsar sammanbinder med magerhet, nemligen att man icke sofver om nätterna, att man läser mycket, att man noga observerar, att man icke ser spektakler och hör musik &c. Det påstås, att detta var Napoleons politik; och många före honom skola hafva drifvit den samma.

Men det finnas folk, på hvilka experimentet svårligen lyckas. Hvilka de äro, ser man genast af deras vanliga sätt att roa sig. De, hvilkas lynne är mera vänt på det allvarsamma (hvilket är en följd af medborgerlig belägenhet, af statsförfattning och lagar) kunna visserligen vara lika glada, som många andra, ja i sjelfva verket gladare; men de ledas icke med guinguetter, trikogar o. d.; och detta kommer kanske mindre af en allvarsamtare eller ädlare natur, än af en viss jalousi, hvarmed, i ett dylikt land, all magtens inblandning i enskilda angelägenheter ses. Man tänker, att det är ett folk ovärdigt att låta tractera och muntra sig af andra, som taga tacksägelse därför, såsom vore

det en skänk, då det likväl icke är någon annan än folket sjelft, som bekostar detta och allt hvad de skänkande förstöra äfven i annat. Man anser det, med ett ord, för en skam, att ett helt folk skulle spela sykofant eller i massa låta tilldela sig nådegåfvor -- af sina egna penningar.

Det ligger vanligen en orättvisa i alla offentliga nöjen på statens bekostnad. Endast en ganska ringa del af folket kan njuta däraf; men hela folket betalar. Vanligen äro hufvudstäderna de lycklige, som roas på bekostnad af dem, som aldrig sett en hufvudstad. Till en del kunna väl dessa hufvudstädernas företräden icke undvikas; ty regeringen måste omgifva sig med en pragt, hvars blotta åskådande är ett nöje, förbehållet människorna på det ställe, där regeringen vistas. Detta äger i symnerhet rum i monarkiska stater, där regentens person måste omgifvas af herrlighet och allt, som rör honom eller hans familj, är en nationalhögtid. Att hufvudstadens innevägnare på sådant sätt för intet få en hop nöjen, är en gifven sak; men att de fordra hela folkets biträde till nöjen, som betalas och dagligen finnas, är en obillighet, sådant torde ej behöfva bevis.

Men detta allt utgör blott en obetydlig del af ämnet. Man har på vissa ställen gått så långt, att folk skall ej blott glädjas, när regeringen befaller, utan äfven låta bli att glädjas. om regeringen icke befaller. Det skall föras i band och fråga, såsom gossen frågade sin informator: har jag roligt, Herr Magister? All dess rättighet att sjelft anstalta om sina nöjen skall kringskäras, så nära som möjligt. Andra spektakler, masquerader o. d. skola ej få finnas, än dem regeringen besörjer.

Och man besinnar icke, att glädjen är en outhärlig planta, som icke kan tvingas eller klippas, utan att dö ut. Hon kan knappast planteras, utan måste sjelfsamt upväxa af frön, dem alldeles egna omständigheter anskaffa, men dem ingen konst kan efter nyck lägga i raka eller krokiga rader. Allt bemödande att monopolisera och befalla öfver nöjen (NB. om det icke sker med den finaste konst) är ingen ting annat än ett bemödande att förstöra allt nöje. Man kan befälla nöjen, men aldrig nöje.

Följden är, att där en regering så länge på detta sätt monopoliserat och poliserat, försvinner småningom all känsla för offentlig (och ofta äfven enskild) glädje; trumpenhet, liknöjdhet och hög liderlighet träda i dess ställe; nationen sönderfaller till ett aggregat af personer, som äro främmande för hvarandra -- den gemensamma njutningen af

nöjen är ett oberäknligt starkt band mellan människor.

(Forts. c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Underrättelserna om Grekisk-Turkiska angelägenheterna fortfara att vara stridande, allt efter de orter, ifrån hvilka nyheterna meddelas. -- Således heter det uti en skrivelse ifrån Ancona under d. 3 September: I begynnelsen af Julii månad hade Turkarne vunnit viktiga fördelar öfver Grekerna. Efter träffningarne vid Plaka och Petta (vid Arta) uti hvilka Turkarna slagit de af Sulioten Botzaris och General Norrmann commenderade trupper försökte Omer-Pascha Vrioni att under förföljandet af dessa corpser framtränga till Akarnanien, men Akarnanierne slogo honom tillbaka, och han led en stor förlust vid öfvergången af bryggan vid Tatarina. Som Sulioterne på samma tid hotade hans rygg, så såg han sig tvungen till reträtt, och uppslog sitt läger åter uti Pante-Pigaten. Paschan sparade inga lysande löften, för att förmå Sulioterne att blifva overksamme, men desse förblefvo oryggelige i sin företsats. Fästningarne Kiapa och Kiunki, som äro nycklarna till Epiros, bevakas hvarje af 500 man under befäl af Toussa Zerra och Photo-Mara. De öfrige Sulioterne 3000 man starke och delade i smärre corpser, göra beständigt infall uti det fiendliga området. För kort tid sedan hadde de besatt Regniassa, som ligger vid hafsstranden, och lifsmedel som annars skulle sela dem. I Thessalien hafva sakerna tagit en mera gynnaude vändning, sedan Odysseus uprigtigt försonat sig med sina stridskamrater. Man försäkrar, att Grekerne i granskpet af Larissa vid floden Allamana fullkomligen slagit Chorscheid Pascha. Man väntar hvarje ögonblick det närmare om denna träffning. -- Halvön Morea var i Julii allvarsamt hotad, emedan det lyckats en Turkisk här af 12000 man under anförande af Mahmud-Pascha i Drama, att framtränga öfver näset. Grekiska senaten som hade sitt säte i Korinth, förfogade sig till den där varande borgen, och öfverlämnade befälet öfver alla stridskrafter till Kolokothron, som ock snart hade församlat omkring sig en här af 10,000 man. Han slog Turkarne tillbaka, och tillskyndade dem ett stot nederlag och befriade därigenom Morea ifrån denna ofärd. Den Turkisk-

egyptiska flottan 74 segel stark, hade i begynnelsen af Augusti ankommit till Patra. Den Grekiska flottan mer än 100 segel stark, var på samma tid vid udden Matepan. Ett bref från Corfu af den 15 Augusti meddelar underrättelse om en sjödrabbning, som den 12 samma månad skall ägt rum i hafsviken vid Lepanto, och hvarvid Grekerne skola hafva erhållit segren. Tvänne grekiska bulletiner berätta förloppet af händelserna på ett lika gynnande sätt. Den första bulletinen, daterad Klenia d. 26 Julii säger: Tschar-Hadschi-Ali-Pascha, f. d. Sadri-Azem (Storvezier) hade vid Xyla (Xylokastron) förenat sina stridskrafter med Mahmud-Pascha och tagit öfverbefälet, och inträngde med 14 a 15000 man uti Argolis. Kolokotbron, som en dag förr ankommit till Argos, anföll honom d. 23 utanför denna stad. Turkarnes första hetta gaf honom mycket att göra, men våra soldater tillbakaslogo fienden med oryggeligt mod och han drog sig med stor förlust och i oordning till Kuzopodis vid Argos. Följande dagen skedde hans reträtt med mera ordning. Våra tiraljörer förföljde honom och barcellerade honom under hela vägen; genom hela bergstrakten skredo vi endast öfver lik. Turkarne lägrade sig vid Karvathi, hvarifrån de i går vid dagens början upbröto och ständigt plågades af våra tiraljörer på vägen till Kamila. En corps Mainotter trängde häftigt in i Turkarnes arriéregarde och gjorde ett stort blodbad; avantgardet, långt ifrån att komma det förra till hjälp, påskyndade endast sin marsch. Vid Trete, på halfva vägen emellan Argos och Korinth, såg fienden sig tvungen, att släsa, förr än han kunde passera défilén; en häftig strid upstod. Öfver 1500 Turkar omkommo i striden, och ganska många i passet, 260 hästar och en del af trossen föllo i våra händer och skickades till Tripolitza -- Den andra bulletinen daterad Kortessa (vid Korinth) d 8 Ang. lyder sålunda: Turkarne hade i dessa dagar erhållit 5 till 6000 man från Patra och Lepanto; i förtröstan på denna förstärkning lötsade de, som om de åter ville gripa till offensiven, för att åter intränga i Argolis; men deras list var lätt att gissa. Vi lämnade dem passagen fri på denna sida, och vår här drog sig aldeles till passet vid Korinth, som den helt och hållet tillslöt för dem. Fienden, bedragen i sin uträkning, vände om, för att göra oss detta pass stridigt; striden varade två timmar, Turkarne tillbakakastades på alla punkter med största förlust och uphunno åter sin position i oordning. Följande dagen, i går, beslöt fienden, då intet val mera var honom öfrigt, att forcera passet till hvad pris

som hälst. Tschar-Hadschi-Ali upmuntrade sitt folk, att göra sin pligt, satte sig i spetsen för sitt kavalleri, men den oförskräckte Paschan föll i de främsta lederna; hans truppar forloro att fäkta med förtvillans mod; under häftigaste striden hörde man ett förvirradt ropande från de fiendtliga lederna) Aman; Aman! låten oss draga bort; vi vilja endast lämna Morea. Tre tusende Turkar blevo på platsen; de fångnes och sårades antal är ännu icke någa bekant. -- Från Constantinopel däremot skrifyer man under den 26 Augusti: Porten erhöi d. 25 och 26 rapport från Chorschid Pascha öfver Turkiska vapuens framsteg i Morea. Enligt dessa underrättelser var större delen af halföen åter i Turkarnes våld. De hade åter besat Tripolitza (såsom det synes, utan motstånd, genast vid deras intågande i staden förkunnat amnestie och strängt handhaft densamma. För Napoli di Romania ägde en blodig träffning rum, hvarvid turkiska kavalleriet i synnerhet var verksamt, och som slutades med insurgenternas fullkomliga nederlag. Man försäkrar, att denna plats utan detta oförmodade bistånd skulle hafva gifvit sig 24 timmar senare. Sedan dessa beggo hufvudpunkter blifvit vunna, beslöto turkiska här-förarne, att skicka små corps af 2 till 3000 man till åtskilliga districter af halföen, för att öfver allt tillvägbringa undergifvenhet. Men en talrik corps skulle operera emot de mainottiska bergen, där ett verksamt motstånd ännu endast är tänkbart. Denna operation skulle understödjas från sjösidan; och Capudan-Paschas flotta hade redan lämnat viken vid Patra, för att segla till södra insutsen af Morea. -- I detta ögonblick fortfar ännu Insurrectionen endast på Candia och på de tre små öarne Hydra, Spetza och Psara. Enligt ganska trovärdiga berättelser, hvilka likväl hafva afseende på den tidpunkt, som kort föregick Turkarnes inryckande i Morea, voro innebyggarne på de trenne sistnämnda öarne fullkomligen böjde att underkasta sig, men fordrade tillräckligen försäkradt skydd för personer och egendom, och hade fast beslutat att, om detta icke lemnades dem, försvara sig till det yttersta, och att endast i sista nödfall med gods och egendom begifva sig till America eller något annat aflägsset land, hvarifrån ingen turkisk sjömak (åtminstone efter deras då varande öfvertygelse) kunde hindra dem. Däremot hafva öarne Naxos och Santorin frivilligt underkastat sig; st den lilla af romersk-katholska kristna nästan uteslutande bebodda öen Syra har Sultanen till belöning för deras trohet beviljat sju års frihet från personalskatten. -- De nye utnämnde Furstarne i Moldan och Walla-

elict hafva den 22 tagit afsked af ministrarne, och d. 23 anträdt deras resa.

Spanien. Sedan regentskapet i Urgel blifvit inrättadt, tager resningen en mera ordentelig form. Baron d'Eroles uprättar kantoneringsquarter och låter bönderna exercera. Magaziner formeras, och många officerare inträffa i högqvarteret. Royalisterne hafva åter besatt Massonet och denna gång upfört sig där med mera moderation. I Campredon och Rippal, hvilka begge städer åter förvaltas efter de gamla lagarne, är allt lugnt, äfvensom i trakten där omkring. Hufvudmännen för factionisterna i de baskiska provinserna, där de commendera ungefär 1200 man, efter Navarras exempel bildat en Junta t Guipuzcoa; de hafva emellertid ingen betydande ort i sitt våld. I Tarragona hade 3000 man constitutionella landat, och lika många väntades. General Mina var där, för att anvisa dem deras riktning. Från Madrid har befallning ingått till Saragossa, att tillsluta 8 kloster och fyra kyrkor. Af fyratio utaf de förra, som ännu 1820 voro i Saragossa, äro endast 20 kvar. — Trappisten hade, efter sitt nederlag vid Ayerba, förstärkt sig vid Sos och ville förena sig med Juanito, Quesada och Salaberri till att intaga Jaca; men öfverste Tabuena ankom i rätt tid, och har gjort denna afsigt till intet genom en vid Bolea d. 3 vunnen afgörande seger. Fyra bergartilleripiécer, sablar, bössor, ammunition, hästar, tre standarder, hela Quesadas brevväxel med general Eguia utgjorde bytet.

Frankrike. Lord Wellington ankom den 20 September till Paris. Hans neveu, Lord Fitzroy Somerset beledsagar honom. — Redan sedan den 14 var polisen genom trogna agenter underrättad att ett anslag voro å bane, att på flykten förhjelpa de uti Rochelska saken dömda personer. Hon fördubblade sin vaksamhet och d. 19 arresterades en medicinae studiosus, som var anställd vid Bicôtres hospitiem, i det ögonblick då han hade betalt fängvaktaren 10,000 franker, hälften i guld och hälften i bankonoter. Denna summa var endast gifven i afräkning på 60,000 fies, som jemte räntor och pensioner, skulle vara priset för befördrandet af flykten, Penningarne och den som vilde besticka, jemte andra personer, som voro misstänkte för delagtighet i brottet, hafva blifvit förde till Paris och öfverlämnade i rättvisans händer. — Den 21 afrättades Bories, Pommier, Goubin och Raoulx. Man erfar, att Hr. de Vilèle i anledning af en föreställning, som en hofman nyligen gjort

honom öfver betänkligheten att för tidigt sammankalla Kamrarne, svarat: "Jag fruktar mindre Kamrarne (chambres) än förmaken (antichambres)". Denna replik af en så snillrik man är helt och hållet i de liberalas smak och skall ett ögonblick komma dem att glömma allt det ledsamma som under senare tid händt dem.

Portugal. Konungen har låtit förelägga Congressen tvänne skrivelser från Kronprinsen af d. 19 och 22 Junii, "för att gifva nationen ett bevis af sin öppenhet och fasta beslut att blifva trogen de af honom besvarna politiska grundsatser". I det första brefvet förklarar prinsen de befällande omständigheter, som tvungit honom till innovationer för Brasilien, hvilka nödvändigt måste leda till skilnad och oafhängighet af Portugal, för det hat, som folket fattat emot de "upproriska och pestilentialiska Cortes i Portugal" jemte sin mening, att Konungen måste antaga titeln af Kejsare öfver de förenade Konungarikena, men han själf den af Konung öfver Brasilien; likväl skulle han icke göra något utan sin höge faders samtycke. Han beder, att Konungen måtte tillåta Infanten Don Miguel, att residera i Brasilien, emedan han ämnade på sin tid förmåla honom med sin dotter. — I det andra brefvet besvärar prinsen sig bittert öfver briggen Madeiras olydnad emot hans befallningar i Bahia och att densamme förhindrat afsändandet af deputerade från denna provins till representantsrådet i Rio. — Häremot meddelades äfven ett bref från denna officer, däri han bedyrar trupparnes och innebyggarnes tillgifvenhet för Portugal, och försäkrar, att alla hade beslutat, att tillbakavisa hvarje pretention från regeringen i Rio, hvilken han icke mera erkände, sedan den volat befalla honom, att med sina truppar återvända till Portugal,

England. Den 16 September emottog Hr Canning sigillen såsom utnämnd statssecreterare för utrikes departementet. Parlamentets ytterligare prorogation från d. 8 October till d. 26 November har blifvit befalld. Times förklarar sig med mycken hetta emot Hr. Canning och till och med emot Grefve Liverpool. De vilja äfven veta, att Herr Huskisson skall nu blifva Skattkammar-kansler i stället för Hr. Wansittart.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

